

A fáradt ember keresztútja

I. Jézust halálra ítélik (önuralom)

A Getszemáni kert álmatlan éjszakája és idegkimerültsége után, tompán, fájó fejjel, égő szemekkel emberek elé állni, - nyugodtan szólni, amikor beszélni kell, s hallgatni, amikor némaság a méltó válasz. Uram, a te nyugalmad kiérdemelte a kegyelmet, hogy én is tudjak uralkodni idegességemen, kimerültségemen, álmatlanságomon az emberek előtt. Tudjak nyugodtan szólni, s ha kell, hallgatni, akkor is, ha idegeim pattanásig feszülnek.

II. Jézus vállalára veszi a keresztet (a mindennap keresztje)

Ilyen fáradtan, kimerülten veszed válladra a keresztet: megkezdted azt a munkát, melyet a mennyei Atya a mai napra számodra kijelölt. Te tudod, Uram, mit jelent munkába indulni anélkül, hogy az ember kialudta volna magát. Oly jó lenne egy napot kihagyni nem tenni semmit, nem tudni semmiről, De nem lehet, vár a mai nap feladata. Vállamra veszem a nap terhét, veled együtt indulok.

III. Jézus először roskad le a kereszt alatt (nehéz.)

A teher a földre nyom. A te keresztvedben benne nehezedett a mi terhünk is. A világ terhét hordozod meg-megingó lábbal. Az én tehercipelésemnek, földrezuhanásaimnak azért van végtelenbe nyúló értéke, mert azt az Isten fölsebzett válla és tántorgó lába szentelte meg. Jézus kiérdemelte, hogy érdemszerző legyen.

IV. Jézus édesanyjával találkozik (Máriával.)

Vannak tiszta, nyugodt, harmonikus lelkek. Oly jó velük találkozni, közelségük olyan megnyugtató, szeretetük oly erőt sugárzó. .. Mária csak szemével tudja végigsimítani fia fájó homlokát, de az ő jelenléte új erőt ad a fáradt kereszthordozónak. Mária, édesanyám, engedd, hogy lüktető homlokomat kezvedbe hajtsam.

V. Cirenei Simon átveszi a keresztet (fáradtan is segíteni)

Simon egész napi kimerítő munka után siet hazafelé, amikor a kereszthordozó Jézussal találkozik. S mégis föl kíséri a Golgotára. Uram, szabadíts meg a fáradtság, az idegesség önzésétől. Mert fáradt vagyok, nem kívánhatom, hogy mindenki körülöttem forogjon, mindenki énrám legyen tekintettel, mindenki engem szolgáljon, s nem menthetem föl magam a szeretet kötelessége alól: fáradtan is szeretnem, szolgálnom, segítenem kell. .Ha találkozom Vele, föl kísérem - még napi munkám után is - Jézust a Golgotára, keresztjét hordozva.

VI. Veronika letörli kendőjével Jézus verítékét (a többi ember fáradtsága)

Együtt élek emberekkel. Őket is hajszoja az élet. Ők is sokszor fáradtak, kimerültek, idegesek. Milyen kevés kell ahhoz, hogy Veronika lehessen. Egyszer egy derűs szó, máskor egy kis hallgatás, "nyelés", egy kis elnézés - talán csak annyi, hogy nem nyitom ki a rádiót, vagy csöndesen teszem be az ajtót. halkan beszélek. nem panaszkodom folyton a magam bajairól. nem érzékenykedem. helyet adok a villamoson. Az emberek kimerültségében Krisztus fáradtságát tisztetem.

VII. Jézus másodszor roskad le a kereszt alatt (csüggedés)

Uram, időnként olyan csüggedés fog el. Hiába minden küszködés, úgy érzem nem jutok előre. A mindennap taposómalmából áll az életem. Napról napra kezdem előlről a munkát, s mindig elmarad egy csomó tennivaló. Napról napra elindulok jószándékaimmal, s minden nap meghozza ugyanazokat a hibákat, bűnöket, mint a tegnapi. Uram, elfelejtettem a csüggedés óráiban, hogy a te megisméltődő eleséseid megszentelték, érdemszerzővé tették az én taposómalmomat, a te felkeléseid megadják a kegyelmet, hogy egy - egy lépéssel mégis csak előbbre juthassak hibáim ellenére a küzdelemben.

VIII. Jézus szól a síró asszonyokhoz (emberi vigasz - kevés)

Uram, keresztutadon nem csak korbács és durvaság kíséri, vannak olyanok is, akik sajnálnak, siratnak. Jól esik az a szívnek - de a lényegen nem változtat. A keresztet mégis egyedül kell föl vinni a Golgotára. Amint fáradtan botorkálok a szenvedés útján, akad egy- egy meleg szív,

aki részvétellel van, vigasztal, sajnál. Jó ez, ha megkapom, de nem keresem. Problémám lényegét nem oldja meg úgysem. A szenvedéssel végső fokon mégis négy szemközt maradok, s a keresztnak egyedül kell az "igen" - t kimondanom.

IX. Jézus harmadszor esik el a keresztnél (kétségbeesés)

A legmélyebb zuhanás. Jó volna így maradni. Már nem is érzed a rúgásokat, a korbácsok ütését. Csak ne kellene továbbmenni. Csak meg lehetne most itt halni. Uram, e szörnyű mélységekbe való leszállásod által ments meg engem a kétségbeeséstől. Ó, te ismered a sötétség mélységét, melyből nem látszik kivezető út. De van. Igaz, hogy a Golgotán át visz, de húsvét hajnalán mégis csak fény ragyog.

X. Jézust megfosztják ruháitól (magányosság)

A Golgota kimagaslik a tömegből, s ott állsz rajta, Jézusom, kifosztottan, egyedül, valami dermesztő magányosságban. Barátaid elmaradoztak, anyádat, Veronikát, Jánost hiába keresi a távoli tömegben szemed. Hóhérok, vadállatok vesznek körül - s ők még fájóbbá teszik magányosságodat. Uram, lelkemen úgy átfáj néha magányosságom. Olyan jó lenne, ha valaki meghallgatna, meg tudna érteni. ha valakivel fel tudna oldódni magányosságom. De éppen a szenvedés, a fáradság, a kimerültség órái a legmagányosabbak. A te elhagyatottságod szentelje meg, s tegye értékké azokat az órákat, amikor fáj a magány.

XI. Jézust a keresztre szegezik (álmatlanság)

Végre lefekhetsz, Uram, ziháló melled megnyugodhat, fáradt tested elpihenhet. Ó, de a keresztre kellett ráfeküdnöd, hogy fájó szögek hasítsák át s feszítsék ki fáradt tagjaidat. Hányszor keresztnél az én pihenésem is, Uram. Nem tudok pihenni. Aludnék, de zajok, hangok hasítanak belém, mint szögek, - aludnék, de idegeim feszülnek, mint tested a fán. Legyen megnyugvásom ilyenkor a Megfeszített képe.

XII. Jézus meghal a keresztfán (még az Isten is elhagy)

A nap és hold elsötétedik, éjszaka száll a Golgotára, s éjszaka száll a lelkedre: Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? Mikor a szenvedés, kimerültség útjait járom, hányszor érzem, Uram, én is: nem tudok már imádkozni sem. Sötétség, szárazság kínoz, s úgy érzem, éppen ilyenkor hagy el az Isten. Uram, a te golgotai éjszakádból él a világ, s mikor a tökéletes engedelmség áldozatát bemutatad, akkor voltál a legkedvesebb az Atyának. Jézusom, taníts meg arra, hogy aki szenved attól, hogy nem tud imádkozni, az már jól imádkozik, és hogy nagyon közel van az Isten ahhoz, akinek fáj az Ő távolléte.

XIII. Jézus testét leveszik a keresztről (tehetetlenség)

Megdöböntő dolog ez: az Istenember holtan, tehetetlenül függ, leszögezve. Szeretetből, a m tehetetlenségünk miatt. Aki mindenre képes, az erőtlenné tette magát. Hányszor kínoz engem is tehetetlenségem. A fáradság, az erőtlenség leszögezi tagjaimat, agyamat, akaratomat. A lélek kész, de a test erőtlen. Krisztusom, te is erőtlenségemben voltál a legerősebb, a világ Megváltója, a Gonoszság Fejedelmének legyőzője. Ha egyesítem veled gyöngeségemet, én is részt veszek veled a világ megváltásában.

XIV. Jézust a sírba teszik (a teljes megnyugvás)

Eljött a teljes pihenés ideje. Vége a harcnak, küzdelemnek, fáradságnak, szenvedésnek. A nagy életmű kész. Minden, ami fáj, elmúlik egyszer. A megfáradt vándor hazatér. S a pihenés nem öntudatlan semmibe süllyedés egy néma temetőben a föld mélyében - ó, nem. A mennyei Atya vár ölelésre, letöröl szememről minden könnyet, elsimít homlokomról minden barázdát. Krisztus kézen fog, s a sok szürke, fáradt, egyszerű emberrel együtt bevezet országába: "Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek a nektek készített országot". Mikor türelemmel, szeretettel, áldozatkészen, keresztemmel egyesítve hordoztátok a mindennap fáradságát, a szenvedés keresztjét, - talán nem is gondoltatok arra, hogy az én passióm folytatódik bennetek a világ végéig. Ilyeneké a mennyek országa. (Arató Miklós)

"Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged mert Te szent kereszted által megváltottad a világot!"(Virtuális plébánia)